

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΙΝΕ ΒΑΛΜΕΡ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ

ΤΑΝ ό άικασόσ λυσομανά πάνω στ' άπότομα βράχια τής άβενης άσρογιαλιάς, τότε παρουνά έξεται τό πουλί τής καταγιδος. Τό άνογμα τών φτερόν τών φαίνεται δένα φούξς μεγαλείτερο, μέσα στη μαλασμένη μλόρα, κ' όλοι θαυμάζον τόν νιστή τής θύελλας, πού χάζετα με τή μανία τών στοιχίων. Τό ίδιο θαυμάζαν κ' αΐτοί όι καλοί άνθρώπα τόν ύπολογο άεμπρέν, τής Λεγεώνας τών Ξένων, διακητή τού Ιου λόχου τού 10ου τάγματος. Τα παιδιά τους, τ' αδελφια τους και τή έγγόνα τους παλειούσαν κοντά του.

Κάθε φορά πού έπαυρον άδία ό άεμπρέν, πήγανε νά Ξεκουραστή λίγο τόν άκογένητα χάλουνο από τούς στρατιώτες του κ' έλεγε χαμογελώντας με τό θαρραλό, σκληρό, μη και τόσο αγαπό πρόσωπό του : —Μην άνησώθε διάλου ! Έχουν ιδή μέσα τά μάτια μου πολέμους ! Είκοσιπέντε χρόνια ύπηρεσία, Ξη έσωτρατείς, τέσσερες πληγές... Κάτι χρέι να καταλαβαίνω άπ' αυτά... Φούσκωνε τό στήθος του, τό φορτισμένο μετάλλια, καθώς μιλούσε, κ' ή Μαρία, ή νεαρή χωριατοπούλα, έκαταγε κάθε νύχτα, όταν συλλογίζεταν τόν πόλεμο, άνογα δρόθανοτα τά γλιτά τής μάτια και γέμει άδάκρυα τά ποτήρια γά ά νή κ' ή άλλα ό φρούς. Όσο μιλούσε αυτός, ή Μαρία δέν άνησώθεσε διάλου γιά τόν αδελφό της.

—Όσά τών φέροσ πούσ γερό, έννοια σας ! Έλεγε ό ύπολογοσ. Μά την πιστ μου, θά περικόσ κίπο από τή θραμικενική άνδρα !... Ό αδελφόσ τής Μαρίας όμοσ δέν πέρασε κάτω από τή θραμικενική άνδρα. Σκαπόθηκε από την πρώτη πληγή πού πήρε στη μάχη. —Μαρούλα μου έλαπισού, μη κλάεις, την παρηγορούσε τώρα ό άεμπρέν. Όταν ό αδελφόσ σου κατάλαβε πώσ θά πεθάνη πού ελε : «Λογαγέ μου, έσθ θά φροντίσει γιά την αδελφούλα μου, πού με προσμένει κεί κάτω. Τόν αγαπούσα σαν παιδι μου τόν αδελφο σου Μαρία. Και σένα σ' αγαπό, άλλωθωτικα όμοσ...

Έπιτέλους, ύπογράφηκε ή άνοακή και σταμάτησαν ή μάχες. Τό πουλί τής καταγιδος διέπλεσε τίς πελώριες φτερούγες του. Ό άεμπρέν θάλασε σ' Ξη μήνες τή σύνταξη του. —Έξω τόν πολεμικό στεναφό. Άποστρατεύομαι ταγματάχης. Θά μπορέσω νά ζήσω... Κί' έπειτα, δέν την φοβόμια έγώ τή δουλειά... Έλεγε τώρα στη Μαρία.

Βρισκόνοταν στα βράχια τής άσρογιαλιάς κ' ή Μαρία κρατούσε τή σκούφια της με τά δύο τής χέρια, μην την πάρει ό δυνατός άέρας. —Αλοπον, μικροβύλα μου, πές τό ναί. Ή μητέρα σου κ' ό πατέρας σου με θεωρούν σαν παιδί τού παπιά, κ' ή γαγια σου εννε δλο χλόα μαζύ μου. Θά χαρούν άν βάλεις τό χεράκι σου μέσα στο ροσ άσμένο μου χέρι... —Έγώ δέν λέω όχι. Πρέτα να τούς μιλήσετε άπονη, κίρε άεμπρέν, άπάντησε ή Μαρία.

Τότε κίνοσ δέλησε νά την άγκυλιάσει. Ή κοπέλα όμοσ τού Ξέφυγε, άπαστη, σαν τόν άέρα. Καθώς την παρακολουθούσε, ό άεμπρέν κωτάζε τίς κίμβες τών χωριών, μαζεμμένες δίλες στην πλαγιά τού βράχου, γιά προφυλάξ άπ' τίς μπόρες, και σκεπτόταν : «Πούθ ν' άποτελε ώσο έδδο τή ζωή μου. Έίνε πεά κίφρος νά Ξεκουραστώ κ' έγώ. Μά και γλιτώσα τό ποτι μου, πρέτει να σκεπτό τώρα γιά τά γεράματα...»

Διάξες άργότερα τό καθωρότερο άμύγκονό του, τό λιγότερο στρατατισαριμένο βάλιζο, έφριόθηκε και άξισοαρετίστας κ' άδάμωρος, μίτρε στο δονιάτο πού τόν περιέμεναν ή γαγια, ή μητέρα κ' ό πατέρας τής Μαρίας. —Έμια απόσ πού βλέπετε, τούς φώναξες πρόσωμος. Λεμπρέν, ύπολογοσ, άκοσπέντε χρόνια ύπηρεσία, τά είκοσι στη Λεγεώνα τών Ξένων, Ξη έσωτρατείς, τέσσερες πληγές, τό μετάλλιο τής στρατιωτικής άδίας από 1912, ή λεγεών τής τιμής από 1917, ό πολεμικός στεναφό μ' έπτά δάφνες και τρέι άστερισμούς... και... και ζητό τό χέρι τής κορούλας σας... —Ή γαγια όμοσ, ή μητέρα κ' ό πατέρας τής Μαρίας σήκωσαν άμύγκονα τούς όμοσ του.

—Μήπως λέτε όχι ; ρώτησε ασωστέμένος ό άεμπρέν. Όστόσο, ό γυός σας Ξεφυχσε μέσα στην άγκυλιά μου... Πένθιμη ασωπή.

—Μπορείτε νά ρωτήσετε τούς άνοτρώτες ό άεμπρέν. Όσο κ' άν έμια κακοκέρυλος, Έξω καλή καρδιά, μάλαμα... Θέλετε νά όητε τά χεράκι μου ; Όητε μη τιμωρία, πού νά ντροπαύξ ήνα κολυμβάρι... Δέν λέτε τίποτε ; Ναί, ναί, δέν στάθικα τιμωρός στη ζωή ! Δέν μπόρεσα νά κείνω λεγάτι. Όπως όμοσ κ' άν ρωτήσετε, θα σας πη πώσ ήμια άνθρώπος τού καθήκοντος. Δέν σας φτάνει αυτό ; —Δέν λέω όχι, ψηθίσις ό γέρος.

—Δέν πού λέξ όμοσ και ναί... Κί' όμοσ δέν έμια δά και γιά πέταγμα. Παντού όπου παλειούσαν ήμωνα κ' έγώ. Όταν ή Μαρία άπομείνει μονάχη στον κόσμο, θάμια γώ κοντά της. Μπορείτε νά β' η-σθήρε...

—Δέν λέω όχι, είτε κ' ή μητέρα. —Δέν λέξ όμοσ και ναί... Και σ' ύ, γαγια ; Δέν λέξ τίποτε ; —Δέν λέω όχι, ψηθίσις κ' ή γορά, άφήνοντας τό διάβασμα τής Γραμής και σεντάρονάς τόν στα μάτια. —Δέν λέξ όμοσ και ναί...

Και με τό στήθος φουσκωμένο, πρόσθεσε : —Δέν θέλετε νά Ξεκουραστώ κοντά σας, Ξ ! Αυτό θα σας στενωχωρούσε. Βέβαια, δέν έχω χρομάτα και δέν κείνω γά γαμωρός σας... —Χι !... Έκανε ή γαγια.

—Καταλαβαίνω, έμια έννασ άντανας γιά δουλιά, έννασ άνθρώπος πού πρέτει νά τόν θεωρούν οι άλλοι. Ένας σκαπότός... —Τά βλέπετε, λούπον ; Έδώ δουλιώσις δλη μέρα. Και σ' δέν έ χεις συνηθίσει στη δουλιά, είτε ό πατέρας. Ό άεμπρέν χαμύλιωσε τό κεφάλι κ' ψηθίσις : —Όστε... όχι ! Αρνίστε ;... Πάτι καλά ! Πάίνω και γώ μαζύ μου την αδελφούλα πού πού έμπιστεύηκε ό μικρός, όταν ψηγοροσούσε στην άγκυλιά μου, και φεύγω... Ό γέρος όμοσ σπράθηκε μουμιας δροθις.

—Δέν πρέτει νά μιλήσει γιά τούς πιδιμωμένους ! φώναξε. Ό,τι κένε σε κίνες τίς στιγμές, δέν μπορούνε νά κολοσκερπούν. Δέν είσαι από τόν τόπο μας, καπέτινας μου. Θά στενωχωρηθής, θα πώξης, Ξησις στην Άφροσί, σ' άλλους τόπους, κ' ή μικρή δέν μποροί νάνα εντυχιώμενη μαζύ σου... —Τής άρθεσις, βέβαια, πρόσθεσε ή γαγια, αλλά γοβάτα... φοβάται κ' αυτή...

—Δέν λέω όχι, ψηθίσις ή γορά, κιντάρονάς τόν στα μάτια...

Ό άεμπρέν άκούμησε σπασμοδικά τό χέρι του σ' ένα κήσωμα. Μήπως θα τώσκαζε ; Έπιτέλους, κήσωσε βαρής, με τούς άργάνες στα γόνατα, και στέναξε :

—Έίνε τόσο σκλήρο !... Τόσο σκλήρο !... Ό ή γέρος, έπι, καθώς ήταν σκνρτός, τοίφριζαν με φευγάλα ματά, σχεδόν τρυφερά. Ό,τι και νάνα, τό παιδί τους πείθαν μέσα στα χέρια του, σκαπτόταν.

—Έπειτα, θα καταλαβαίνης πώσ δίος ό κόσμος άποστρέφεται τόν πόλεμο !... είτε ό γέρος σκαπνυμένος από άεμπρέν.

—Κί' έγώ κώξησα σ' δλη μου τή ζωή ! στέναξε βαθεά ό άεμπρέν, με παρόλοπο. Και τώρα, θα κείνω τό ίδιο. Υπάχονταν πάντα χόρες πού κολομείνω.

—Πρόσθεξέ μην πάθεις τίποτε, όστερ' από τά τόσα πού πέρασε, μουμωμένος ή γαγια.

—Όστόσο, μποροίμε νά ποιήμε ένα κοτηρόκι κροσά, πρέτειν ό γέρος.

—Βέβαια, γιατί όχι ; δέχτηκε ό άεμπρέν.

Όταν μαζεψτηκαν γύρω στο τραπέζι, μίτρε στο δονιάτο ή Μαρία, φέρνοντας τή μουκιάλα και τά ποτήρια.

—Δεσποίνε Μαρία, φεύγω ! Πάω νά κολομείσω στη Ρουσία ! τής ελε ό άεμπρέν.

Ή κοπέλα έννε κατάλομη.

—Δέν πρέτει γιά ! ψηθίσις δελά.

—Στην ήνεα σας, δεσποίνε Μαρία ! Έχουμε δίποσι ό γέρος... Ό καθένας πρέτει νά τραβήξ τό δρόμο του. Είχονα μη εντυχιώστε ! είτε ό άεμπρέν, με ψητικο κορυάφι.

Ή νέα έφυγε άπ' τό δονιάτο σκαπνημάν. Ή πόστα βρόντησε πίσω τής βαρεια. Ό άέρας Ξεω έδρασε τό απτί.

—Ό Θεός μαζύ σας ! ειπε ό άεμπρέν, και σπράθηκε δροθις.

Κί' έφυγε έπειτα, μέσα στη μανία τής μπόρας, πού όητε την καταλάβαινε. Μόλις έφτασε στο δρομίο, κοντά στα βράχια κ' ή Μαρία πρόσθεξέ Ξαρκικά μπροστά του.

—Σε παρακαλώ νά με συχορήσει, τού ειπε.

Έκκινός τής έσφ'ξε τά χέρια. Ήταν πραγματικά πούλ ταραμνίσις... —Έλα μαζύ μου !... τής ειπε κατόπον, σχεδόν πρέμωνας.

—Δέν τοιούδο... άποκρίθηκε ή νέα.

—Και όμοσ, τής ειπε με παρόλοπο, έννε τόσο διομορη ή ζωή μου !

Ή κοπέλα όμοσ φώναξε, τρομαμμένη από την έσκαρση τών ιατιδών του...

—Άρσέ με !... Άρσέ με !...

Κί' έφυγε...

Ό άεμπρέν άνασώκοσε τούς όμοσ του κ' ένα κίφο χειρόγέλο. Ή μλόρα τόν γούτσε. Περατούσε ένάντι στον άέρα, Ξαρκικά, κέβιο τό χροσό τού φάνηκε άσνημάν, κεινένο. Άνάμια στη μανία τών στοιχίων, λέξ κ' ένωσθε τόν ένδοσασμό, τή μέθη τής μάχης. Και τράβηξε γιά τό κερωμένο του, σπνρλόντας, δπως σκνήθιζε στις πώ κρομίες στιγμές τής ζωής του, μέσα στον κενό και τή φωτιά τής μάχης.